

Ivoren Hart

Ivoren Hart

Evi Parker

Eerste druk 2014

Auteur: Evi Parker

Omslagontwerp: Pallas Design

Omslagfoto's: Alex Anna Buts, Outdoorsman, Cynoclub / Shutterstock.com

ISBN: 9789402117844

© 2014 Evi Parker

Alle rechten voorbehouden

Volg de auteur via onderstaande media

www.eviparker.nl

facebook.com/evi.parker.auteur

twitter.com/EviParkerAuteur

Hoofdstuk 1

Ken je die dromen? Die dromen waarbij je over de rand van een afgrond of een hoog gebouw kijkt en je afvraagt hoe het zou voelen om te springen?

Je spreidt je armen en zet je af van de rand. Een moment lang kun jij je voorstellen hoe het voelt om een vogel te zijn. De wind streelt je gezicht en speelt met je haren. Je voelt je gewichtsloos en volledig alleen, één met jezelf.

Dan open je jouw ogen beseft je dat je *geen* vogel bent, dat je *niet* gewichtsloos door de canyon zweeft, maar dat de zwaartekracht je genadeloos naar beneden trekt naar de met rotsen overdekte canyonbodem.

De wind streelt niet langer, maar beukt in je gezicht, als een spottend voorproefje van wat de aarde met je zal doen als je aan het einde van je reis bent. De seconden lijken zich uit te rekken tot minuten terwijl je de met rotsen bedekte bodem steeds dichterbij ziet komen. Je leven flitst als een middelmatige film aan je voorbij.

Vlak voordat je de aarde raakt, wordt je dan met een schok wakker, zwetend in je eigen vertrouwde bed.

Dit is geen droom.

De bodem van de canyon komt met alarmerende snelheid dichterbij.

Ik wacht op het moment dat ik hem raak. Dat is dan dat. Dan ben ik overal vanaf. Misschien komt er nog een kort moment van scherpe pijn, maar daarna is er nooit meer pijn. Geen angst of geluk, geen treurnis of woede. Niets.

Op dat moment begint de adrenaline te pompen.

Ik wil niet dood! Ik wil leven! Vrij zijn, eten, drinken, lachen, schreeuwen, al deze dingen wil ik! Met mijn eenentwintig jaar wil ik het nog niet opgeven. Heb ik wel alles gedaan om de kleurloze apathie van mijn leven te doorbreken? Is er niet meer dan dit? Plotseling lijken er zoveel goede dingen mogelijk.

Dan begint het elastieke koord aan mijn benen te trekken en slingert me weer omhoog, weg van een zekere dood.

De tweede keer dat ik val heeft niet dezelfde euforische bekoring als de eerste keer. De adrenaline begint weg te ebben en mijn wereld wordt weer

kleurloos en grijs.

Met deze bungeejump heb ik het laatste van mijn toch al karige budget opgebruikt. Zelfs met mijn bijbaantje bij de Lost Trail Ranch heb ik maar nauwelijks genoeg om als student van rond te komen.

Natuurlijk zijn er wel gemakkelijker manieren om aan geld te komen. Stelen bijvoorbeeld. Omdat ik erg goede ogen en oren heb en geen last van zenuwen, ben ik er erg goed in. Toch steel ik bijna nooit. Het zijn niet de morele overwegingen die me tegenhouden, maar de praktische. Inmiddels heb ik anderhalf jaar op het Adams State College in Alamosa, Colorado achter de rug en ik heb nog tweeënhalf jaar te gaan. Als ik mijn schoolgeld hier bij elkaar steel, wordt het risico op ontdekking groter bij elke diefstal die ik pleeg. Als ik word opgepakt wordt mijn vrijheid van me afgenomen, en dat is juist het enige wat ik niet zou kunnen verdragen.

Ik hoop dat mijn oude Honda Bomber vandaag nog een keer voor me wil starten en ik duw de kickstarter naar beneden. Grommend komt de motor tot leven.

Tijd om naar huis te gaan.

Tegen de tijd dat ik weer onderweg ben met mijn oude motorfiets, ben ik weer mijn koude, lege zelf. Elke drup adrenaline is weer uit mijn lijf verdwenen. Terug naar de stad rijd ik voorzichtig. Het is een oude rammelbak die niet veel kan hebben. Maar hij is van mij en mijn enige vervoersmiddel als ik niet met de bus wil.

Biddend dat mijn kamergenote Emma niet aanwezig is, draai ik de deurknop van mijn kamer op de Adams State College Campus om. Ik duw de deur open. De kamer is leeg. Opgelucht ga ik naar binnen. Mijn kamergenote en ik liggen elkaar niet zo. Feitelijk heb ik dat probleem met de meeste mensen die ik ken. In de stad kon ik geen betaalbare kamer vinden, dus ben ik aangewezen op de gedeelde kamer in Girault Hall. Maar ik slaap net zo vaak onder een boom of op een andere geschikte plek, als in deze kamer. De enige reden dat ik deze kamer huur, is omdat ik droge ruimte voor mijn spullen en een postadres voor school nodig heb. In de winter is het bovendien te koud om buiten te slapen, zelfs als ik overdag slaap en 's nachts in de bibliotheek zit te lezen.

Natuurlijk mag ik 's nachts niet in de bibliotheek zijn, maar wat wel en niet mag is irrelevant. Die regels zijn niet voor mij gemaakt. En zolang niemand weet dat ik er ben, kan er ook niemand over klagen. Het is jammer dat slapen in de bibliotheek geen optie is. Campusbewaking komt regelmatig een kijkje nemen en dan moet ik in beweging zijn om de zaklamp van de bewaker te ontwijken. Niet dat ik met het laatste moeite heb. Mijn zintuigen zijn beter dan die van hem.

Ik verzamel vlot mijn tekenspullen. Vanavond wil ik naar de rivier om

te tekenen. Tegen de schemer komen er veel dieren drinken bij de rivier, en als ik me rustig houd en benedenwinds blijf, merken ze me vaak niet op. Het zijn de juiste ingrediënten voor tekeningen waarvoor ik betaald kan krijgen.

Iedere keer als mijn oude motor start, vind ik het weer een wonder. Het wonder blijft ook vaak uit, maar vandaag is mijn Bomber me goedgezind en brengt hij me pruttelend naar waar ik wil zijn. Het is misschien niet de veiligste en meest zekere manier van verplaatsen, maar rijden op de motor is bevredigend. Of dat nu komt door de wind op mijn gezicht, of de spanning van de vraag of hij er dit keer halverwege de rit definitief mee zal stoppen, weet ik niet en het kan me eerlijk gezegd ook niets schelen. De oorsprong van het gevoel is niet belangrijk, alleen het gevoel zelf telt. Elk gevoel telt, omdat het zo zeldzaam is.

Ondanks de twijfelachtige staat van de motor, heb ik er geen spijt van dat ik hem heb gekocht. Toen ik het kleine fotootje in de supermarkt zag hangen, sprak hij me direct aan. De zilveren spatborden en de zwart omlijste, chromen zijkant van de tank glansden me vanaf de foto toe. Tegen elk aannemelijk bod, stond er in de advertentie. Een uur later stond ik op de veranda van een vervallen victoriaans huisje.

Ik weet nog precies hoe het is gegaan.

Ik moest diep ademhalen voordat ik aanbelde. Het feit dat ik het er voor over had om bij een wildvreemde aan te bellen, gaf al aan hoe graag ik deze motor wilde. Met een gevoel alsof ik een onzichtbare barrière moest doorbreken voordat mijn vinger de deurbel bereikte, duwde ik door en veroorzaakte daarmee een schel geluid binnen in het huis.

In de twintig seconden dat het de man kostte om bij de deur te komen, stond ik twintig keer op het punt om me om te draaien en weg te gaan. Mijn omgang met mensen is op zijn best gebrekkig te noemen en ik keek hier dan ook als een berg tegenop. Maar toen de deur eindelijk openging, stond ik er verbazingwekkend genoeg nog steeds.

Een oude man met gebogen schouders keek me vriendelijk vragend aan. Zo glad als zijn schedel was, zo gerimpeld was zijn gezicht. Hij had de rimpels van een man die even zo vaak gelachen als gehuild had. Zijn geruite shirt was vaal van het vele wassen en de ribbels op zijn ribbeltjesbroek waren er bijna helemaal afgesleten. Uit het huis kwam de onmiskenbare oude mannetjeslucht die hem als een dikke deken omhulde. Maar het was geen vuile lucht. Net als zijn kleding, oud en versleten, maar niet smerig.

‘Ja? Kan ik u helpen?’ wilde hij weten.

Als antwoord hield ik hem het A4'tje met de advertentie voor.

‘Ah, ja, de Bomber. Kom maar mee.’ Zijn woorden klonken een beetje verslagen terwijl hij voor me langs naar de garage toe liep. Met een

onzekere greep op de leuning, stapte hij voorzichtig de drie treden van de veranda trap af.

Ik was blij dat hij voorzichtig deed. Hij zag er erg wankel uit. Als hij neer zou vallen, zou ik niet weten wat ik met hem aan moest. Als ik het kon vermijden, raakte ik hem liever niet aan. Het ging niet specifiek om deze man. Als ik het kan vermijden raak ik liever niemand aan.

Zonder ongelukken kwam hij bij de garage. Hij morrelde even aan het slot van de grote tweedelige houten garagedeuren voordat ik die open hoorde klikken. Met veel gekraak ging de rechterdeur tien centimeter open voordat hij bleef haken. Hij wiebelde hem een paar keer vruchteloos heen en weer voordat ik besloot om me er mee te bemoeien. Met een ruk trok ik de deur open. Ik viel bijna achterover door het teveel aan kracht dat ik had gebruikt. De deur zat niet zo vast als de oude man had doen voorkomen. Dat, of ik was een stuk sterker dan hij.

Hij keek me met een scheef oog aan terwijl hij een bedankje murmelde, waarna hij naar binnen schuifelde en een lichtje aanknipte. De garage stond tot de nok aan toe vol met allerlei soorten rommel. Oude radio's en televisies, fiets- en motoronderdelen, gereedschap en dichtgetapete dozen. Alles was bedekt met een dikke laag stof dat ongetwijfeld jaren de tijd had gehad om te verzamelen. Aan de achterkant van de garage stond, geflankeerd door stapels dozen, de motor. Hij was bedekt met een groot kleed dat in een ver verleden wit was geweest.

‘Zet de dozen maar even aan de kant, dan kun je hem eruit halen,’ stelde de oude man voor.

Ik trok een gezicht. Er stonden toch zeker twintig flinke dozen die ergens anders moesten staan voordat ik een poging kan wagen om de motor er tussenuit te halen. Maar zonder een woord toog ik aan het werk. Terwijl ik met de dozen heen en weer sleepte, begon de man te praten.

‘Hij was van mijn zoon, weet je. Hij kocht de motor om hem op te knappen. De helft van de onderdelen die je hier ziet staan heeft hij voor deze Honda verzameld.’

Ik keek kort om me heen. Als hij me had verteld dat de onderdelen van een bakfiets waren, had ik het ook geloofd. Ik kon een motor starten, schakelen en gas geven. Daarna hield mijn lijstje vaardigheden wat motoren betreft snel op.

‘Hij had het er altijd over hoe hij hiervan de mooiste Bomber van de omtrek zou maken en hoe hij elke Harley eruit zou kunnen rijden als hij ermee klaar was. Zelfs toen hij ziek was... zelfs toen hij niet meer uit zijn bed kon komen, bleef hij doordromen over deze motor.’

Ik hoorde de pijn in zijn stem, maar zei niets. Al lang geleden had ik geleerd me stil te houden als er menselijke emoties in het spel waren. Ik begreep ze niet, dus bemoeide ik me er niet mee. Maar de man leek geen behoefte aan een reactie te hebben.

‘De afgelopen achttien jaar na zijn dood heb ik zijn spullen bewaard, maar nu mijn eigen gezondheid achteruit gaat, kan ik hier niet langer blijven. Ik moet naar een rusthuis.’

Het woord 'rusthuis' sprak hij uit alsof hij het over iets naars had. Iets wat iedereen kende, maar waar niemand over sprak als dat niet nodig was, zoals maandverband en incontinentie. Ongetwijfeld dingen waar hij in het rusthuis vroeger of later ook mee geconfronteerd zou worden.

Toen ik eindelijk alle dozen had verzet, trok ik het laken van de motor.

De man had duidelijk geen foto van deze motor gemaakt. Het enige wat hetzelfde was als het exemplaar op de foto, was het merk en type. Niets glom meer aan deze motor. Het chroom op de zijkant van de tank was beschadigd en gedeukt. Alles wat glad hoorde te zijn, was gepokt door corrosie. Het lakwerk glansde niet meer en het leer van de zitting was gescheurd. Roest bedekte het voorste spatbord en in de linkerspiegel zat een breuk. De aanwezigheid van de reserveonderdelen maakte plotseling veel meer zin. Toch was ik nog steeds geïnteresseerd in dit wrakkige juweeltje. Hij was van buiten net zo beschadigd als ik van binnen was, maar nog lang niet afgeschreven.

Toen ik hem de garage uit duwde, maakte hij een geluid alsof er iets tegen de band aanschuurde, maar ik stoorde me er niet aan. Afgezien van een prijs die mijn budget oversteeg, was er niets wat me ervan kon weerhouden om de motor te kopen.

Nou ja, zolang hij maar wilde starten natuurlijk.

De oude man legde me uit hoe ik dat moest doen en vol goede moed duwde ik de kickstarter met mijn voet naar beneden. Hij rommelde, pruttelde en sloeg af. De tweede keer pruttelde hij weer even voordat hij met een harde knal weer afsloeg. Ik hield mijn hart vast toen ik voor de derde keer de kickstarter naar beneden duwde. De motor plofte, stotterde en bleef vervolgens grommend en pruttelend lopen.

De oude man knikte. ‘Hij wil met je mee.’

Hij zei het alsof de motor zijn wensen te kennen had gegeven door voor me starten. Zijn toon was treurig maar berustend en ik kon horen dat hij al afscheid aan het nemen was van de Honda.

‘De laatste kijker heeft de benzine, olie en bougies vervangen, maar de motor gaf geen kik. Ik kan het hem niet kwalijk nemen. Die kerel stond mij ook niet aan.’

Met een sceptische frons keek ik de oude man aan. Hij leek echt te denken dat de motor een voorkeur had voor zijn eigenaar. Onzin natuurlijk, maar misschien kon het in mijn voordeel zijn als hij dacht dat de motor wel met mij mee wilde.

‘Hoeveel?’ vroeg ik.

Het bedrag wat hij noemde was te veel voor mij. Niet dat ik het niet voor de motor overhad, maar het was simpelweg meer dan ik bezat.

Ik noemde een belachelijk laag bedrag, verwachtend dat hij beledigt en kwaad weg zou lopen. Tot mijn verbazing ging hij akkoord. Iets van mijn verbazing moest op mijn gezicht af te lezen zijn geweest, want hij grimaste triest. ‘Wat zou ik in mijn laatste dagen met het geld moeten doen, meisje?’ vroeg hij zonder een antwoord te verwachten. ‘Het is voor mij veel mooier om te weten dat mijn zoons Bomber een goed plekje heeft gekregen bij een knap jong ding zoals jij.’

Hij vroeg of ik de onderdelen ook wilde overnemen, maar ik bekende eerlijk dat mijn geld met de aankoop van de motor op was.

Hij dacht even na voordat hij een paar dingen uit de garage haalde. Hij deed die in een plastic tas.

‘Neem dit dan nog maar mee. Hier heb je waarschijnlijk nog wel wat aan. De rest moet dan maar naar een opkoper.’ Ik keek in de tas. Er zat een iets in wat op een fietsketting leek, maar dan groter en dikker, een zwarte fles waar GN4 op stond en een achteruitkijkspiegel. Ik bedankte hem en gaf hem mijn geld. Vanaf die dag kan ik mezelf een motorrijder noemen.

Weer met mijn gedachten terug in het heden, zet ik de motor op de staander naast een struik. Ik heb een vast plekje waar ik vanaf een richel op een kleine zandbank van de rivier uitkijk. Deze richel valt net binnen de maximale reisafstand van mijn motor. Een reisafstand die beperkt is tot maximaal tien kilometer. Elke poging om verder te rijden resulteert in veel gesputter en gestotter waarna hij tenslotte afslaat en een uur lang niet weer wil starten. Elke gedachte die ik heb om mijn studie te laten voor wat die is en verder te trekken, wordt daarmee gesmoord. Ik heb geen zin om elke tien kilometer een uur te wachten tot ik weer verder kan, en net zo weinig zin om de Bomber achter te laten.

Bij de rivier komen herten, stinkdieren en coyotes drinken. Soms komt er een zeearend overvliegen op zoek naar een dikke vis. Op een goede avond kom ik met een dozijn tekeningen terug die ik kan uitwerken en verkopen.

Vanavond lijkt een goede avond te worden. Ik heb al een tekening van een dassenpaar op zoek naar voedsel en één van een hert met een enorm gewei. Ik leg de laatste hand aan een tekening van een paar konijnen die doen wat konijnen altijd doen, als het me opvalt dat er plotseling geen dier meer te bekennen is. Ik kijk rond om te ontdekken wat de reden van de verdwijning is. Misschien een hongerige coyote?

Ik tuur naar de struiken. Het begint al schemerig te worden, maar het heeft geen invloed op mijn waarnemingsvermogen. Mijn zicht is nog zo scherp als is het klaarlichte dag.

Het is muisstil. Het enige geluid wat ik hoor, is het ritselen van de bladeren in een zacht briesje. Ik bevries als ik meer zie dan alleen het

bewegen van de bladeren. Met soepele passen sluipt er een groot dier door de struiken. Een wolf. Een enorme wolf. Zijn tred is vrijwel geluidloos. Hij doet allen maar een paar blaadjes ritselen.

De wind draait en blaast een vleugje wolvengeur naar me toe. Een wilde, bosachtige muskusgeur. Ik sluit mijn ogen en snuif de geur diep op. Heerlijk. Als ze dat toch eens in een potje zouden kunnen vangen. Het is de geur van wildheid, jacht en plezier. Pure vrijheid. De wind draait opnieuw en de geur is weg.

Ik open mijn ogen en zoek om de wolf. Ik houd mijn adem in als ik zie dat hij aan de andere kant van de rivier recht tegenover me staat. Hij kijkt naar me met die blik die alleen wolven hebben. Die starende blik, alsof ze dwars door je heen kunnen kijken. Hij steekt zijn neus in de lucht en snuift, maar ik weet dat hij me niet kan ruiken. De wind komt uit de verkeerde hoek. Hij kantelt zijn kop en blijft naar me kijken. Hij is zonder twijfel de mooiste wolf die ik ooit heb gezien. Zijn dikke vacht is roodbruin van kleur en ondanks de dikte kan ik duidelijk de vorm van zijn spieren zien als hij zich beweegt.

Er is iets heel ongebruikelijks aan deze wolf. Het is niet alleen zijn opvallende grootte, hoewel ik denk dat hij zeker 20 centimeter groter is dan andere wolven die ik heb gezien. Er is iets anders wat hem onderscheidt van andere wolven. Het duurt een tijdje voordat ik door heb wat dat is. Het is de kleur van zijn ogen. Ze zijn groen en intelligent. Ik heb nog nooit een wolf met die kleur ogen gezien. De enige kleur die ik bij wolven heb gezien, is ambergeel.

Hij staart nog steeds naar me. Ik weet niet of ik dankbaar moet zijn voor de barrière die de smalle rivier tussen ons opwerpt of dat ik de afstand tussen ons juist betreur. De rivier is een veilige scheiding tussen ons. Een veilige scheiding tussen mij en gevaar, want de wolf is gevaarlijk. Daar twijfel ik niet aan. Maar wil ik wel veilig van hem zijn? Ik kan niet helpen te denken dat ik iets misloop.

Maar er is hoe dan ook geen manier om gemakkelijk aan de andere kant van de rivier te komen. Mijn motor heeft al moeite met de rit van Alamosa naar hier, dus een 12 kilometer lange rit om naar de brug te rijden en daarna weer terug naar deze locatie aan de andere kant van de rivier, gaat hij beslist niet halen. Bovendien is de wolf tegen die tijd echt wel vertrokken.

Alsof die gedachte het sein voor hem is om te gaan, springt hij het struikgewas in en verdwijnt.

Hoofdstuk 2

Met een dreun kom ik op de grond neer. Gierend zuig ik de lucht naar binnen die door de schok mijn longen heeft verlaten. Het jongetje dat zit toe te kijken hoe ik het onmogelijke paard probeer te berijden, komt geschrokken naar me toe rennen. Ik moet nog drie keer diep ademhalen voordat ik voldoende lucht heb om woorden te vormen. Ik heb het altijd al vreemd gevonden waarom de lucht er wel in één keer uit kan, maar je er minstens drie ademdeugen voor nodig hebt om het er weer in te krijgen. Mijn rug, linkerschouder en linkerheup doen pijn van de val. Het maakt dat ik me meer levend voel dan de hele tijd dat ik op het dier heb gereden. De lucht is plotseling helderder blauw en de zon is feller. Ik hoor de ademhaling van de ruïner, de voetstappen van de jongen die naar me toe rent en het ruisen van het bloed in mijn oren. De lucht is verzadigd met geur en ik snuif het op.

Het jongetje knielt naast me neer. ‘Hoe is het? Ben je oké?’

Ik wapper met mijn hand om aan te geven dat bezorgdheid niet nodig is, en kom langzaam weer overeind. De grote bruine ruïne die me net heeft afgeworpen, is ondertussen rustig naast me gaan staan. Hij zet een achterbeen op rust, als om te zeggen dat zijn taak voor vandaag er weer op zit.

Dat heeft hij dan mooi mis. Voorzichtig ga ik rechtop staan en ik rol met mijn schouders om te testen of alles nog werkt. Dat doet het. Als het dier de rest van de dag vrijaf wil hebben, moet hij echt nog wat beter zijn best doen. Het jongetje zit alweer op zijn stek aan de kant van de rijbaan als ik mijn voet weer in de stijgbeugel steek.

Als ik een half uur en drie valpartijen later het dier, dat net zo uitgeput is als ikzelf, weer naar de weide breng, loopt het jongetje als een jonge pup achter me aan. Zijn naam is Billie. Hij is de enige zoon van Jack Brown, de eigenaar van de Ranch. Hij is nooit ver weg als ik hier met de paarden bezig ben. Ik heb geen idee waarom. Ik heb nog nooit ongevraagd een woord tegen hem gezegd, en niets gedaan waardoor hij de indruk kan hebben gekregen dat ik hem om me heen wil hebben. Aan de andere kant heb ik hem ook nooit weggestuurd. Misschien is dat voor hem genoeg aanmoediging om mijn zijde niet te verlaten.

‘Waarom doe je het?’

Ik kijk fronsend naar de jongen om. ‘Waarom doe ik wat?’

‘Fallo berijden. Hij is hopeloos. Je werkt al een jaar met hem en nog steeds kun je niet een vol uur achter elkaar op hem blijven zitten.’

Ik knipper met mijn ogen. Wat moet ik hem vertellen? Dat ik een adrenalinejunkie ben en dat de pijn van de val voor mij net zo bevredigend is als het succes van het blijven zitten? Dat alle emoties zwak en afgevlakt zijn alsof een dikke deken de geluiden van mijn gevoel moffelt en alleen de meest primitieve gevoelens zoals pijn en pure adrenaline mijn staat van apathie kunnen doorbreken? Zijn tienjarige hersens kunnen die uitleg ongetwijfeld niet bevatten.

‘Ik heb toch vooruitgang geboekt?’ mompel ik. En dat is waar. De eerste dag dat ik met het dier werkte, kon ik het zadel niet eens op zijn rug leggen.

Een half jaar nadat ik naar Alamosa ben verhuisd, inmiddels een jaar geleden, kwam ik bij de Lost Trail Ranch. Ik zocht een baantje en de rancher zocht een ruiter om zijn nieuw aangekochte paarden in te rijden, zodat ze daarna voor trails en clinics gebruikt konden worden. Het betaalt niet veel, maar het is beter dan vakkenvuller bij de supermarkt.

Er zijn maar weinig baantjes geschikt voor mij. Werk waarbij contact met klanten een noodzaak is, kan ik nooit lang houden. Ik kan niet met klanten omgaan en al net zo slecht met collega’s. Ik word er altijd van beschuldigd dat ik onbeleefd, ongeïnteresseerd en asociaal ben. Langer dan een week heb ik het nooit ergens uitgehouden.

Behalve hier. Ze zochten een ruiter om de nieuwe paarden uit te proberen, omdat de man die het hiervoor deed, zijn been had gebroken na een ongeluk met een van de paarden. Ik heb altijd vermoed dat het na een val van Fallo was, maar Jack weigert me te vertellen of dat inderdaad waar is. Niet dat het wat uitgemaakt. Ik rij hem wel.

Paardrijden heb ik geleerd op een ranch in Texas, waar ik terecht ben gekomen toen ik een poosje zonder geld zat. In Texas viel weinig anders te doen dan achter koeien en paarden opruimen als ik mijn dagen niet in de stad wilde doorbrennen. Leren paardrijden was een logisch gevolg. Nu rijd ik zo vaak en waar ik maar kan. Ik ben er goed in. Veel paarden reageren op de angst van de ruiter. Angst om te vallen, angst om het verkeerd te doen, angst om af te gaan voor anderen. Daar heb ik geen last van. Ik ben niet bang voor pijn en wat een ander van mij denkt, heeft mij nog nooit geïnteresseerd.

De paarden die Jack me laat rijden zijn meestal snel klaar voor de trails en clinics. Meestal, behalve in het geval van Fallo. Fallo is Spaans voor mislukking. Ik vind niet dat hij die naam verdient. Hij is beslist geen mislukking. Hij is zelfs zeer succesvol in zijn weigering om zich naar mijn wensen te schikken. Ik heb geen idee waarom hij zich zo gedraagt. Hij heeft geen lichamelijke problemen en ook het harnachement is prima in orde. Hij is niet bang en als hij mij eraf gooit, is hij ook niet boos of in

paniek.

Soms denk ik dat ik zijn persoonlijke experiment ben. Dat hij mij probeert te trainen. Blijkbaar ben ik een trage leerling, want na een jaar weet ik nog steeds niet hoe ik een half uur op hem moet blijven zitten. Maar ik geef niet op. Voor vandaag zit het er weer op, maar volgende week ben ik er weer en iedere zaterdag daarna, voor zolang het nodig is.

s' Avonds ga ik weer terug naar de rivier, in de hoop dat ik de wolf weer zal zien. Bij elk geluid en elke beweging tuur ik gespannen de struiken in, maar hoewel ik de hele avond het gevoel heb dat ik niet alleen ben, zie ik geen spoor van de wolf.

Teleurgesteld ga ik terug naar Alamosa om de nacht door te brengen bij mijn slaapboom. Het duurt lang voordat ik in slaap val.

De man weet dat hij gevolgd wordt. En hij weet dat wat hem volgt gevaarlijk voor hem is. Ik zie het aan de manier waarop hij steeds zenuwachtig achterom kijkt. Ik zie het aan de zweetdruppeltjes die van zijn bleke gezicht af rollen. Ik ruik het aan de adrenaline in de lucht. Zijn zweet zit er vol mee. Zijn passen worden steeds sneller. Het duurt niet lang meer voordat hij gaat rennen. Ik weet wat er dan gebeurt. Mijn instinct neemt het over en dan ga ik achter hem aan. En ik krijg hem te pakken. Ik krijg ze altijd te pakken.

Aan zijn postuur is duidelijk te zien dat hij zijn lichaam goed traint en hij zijn conditie onderhoudt, maar dat zal hem niet helpen. Ik ben sneller dan hij is en ik kan zijn botten zonder veel inspanning met mijn kaken breken. Maar ik wil zijn botten niet breken. Ik wil zijn keel openrijten. Ik wil zijn bloed in mijn bek voelen stromen. Dat is het enige wat belangrijk is.

Aan de manier waarom hij zijn voet optilt en hoe hij zijn gewicht naar voren brengt, kan ik zien dat het rennen gaat beginnen. Het einde van de steeg is in zicht en hij wil zo snel mogelijk naar de relatieve veiligheid van de goed verlichte straat. Hij heeft me nog niet eens gezien, maar zijn instinct is sterk genoeg om hem te vertellen dat zijn leven in gevaar is. Maar het is al te laat voor hem.

Op het moment dat hij zijn voet optilt om te gaan rennen, vertraagt voor mij de tijd. Ik zet af tegen het koude beton en lanceer mezelf vooruit. In twee spongen overbrug ik de laatste 10 meter tussen mij en mijn prooi, nog voordat hij zijn voet weer kan neerzetten. Met nog een sprong ben ik voor hem. Mijn prooi komt tot stilstand voordat hij echt in beweging kan komen. Bij het zien van de dreiging die hem al een half uur achtervolgt, wordt zijn gezicht nog witter dan het al was. Hij opent zijn mond voor een schreeuw, maar er komt niets uit. Ik geniet even van het ogenblik. Ik heb mijn prooi zorgvuldig uitgezocht. In de afgelopen maanden heeft hij op

een vergelijkbare manier jonge vrouwen door kleine steegjes achtervolgd alvorens ze te verkrachten en te doden. Ik ga hem tenminste niet verkrachten. Ik buig mijn achterpoten en spring naar zijn keel.

Met een ruk schiet ik omhoog, mijn ogen wagenwijd open. Ik voel aan mijn armen en gezicht. Menselijk. Ik ben geen bloeddorstig monster. Het was een droom. Ik huiver als ik me herinner hoe het bloed in mijn droom in mijn mond smaakte. Het was zo realistisch, zo levensecht. De smaak van bloed is uniek. Er is niets dat hetzelfde effect op me heeft als de bitterzoete kopersmaak van bloed, ook al is het alleen maar in een droom.

Het is niet de eerste keer dat ik droom dat ik een jager ben. Deze dromen komen met regelmaat terug, maar meestal droom ik dat ik ren en jaag. Soms jaag ik op konijnen als ik in mijn droom minder hongerig ben, maar meestal jaag ik op herten. De laatste tijd zijn de dromen anders, meer realistisch. Bijna tastbaar.

Maar het is niet echt, niet reëel. Het is maar een droom. Ik voel hoe mijn harstslag weer een normaal ritme aanneemt en ik leun achterover tegen mijn slaapboom.

In de zomer slaap ik hier vaak. De plek lijkt voor mij gemaakt. De grote boom groeit schuin uit de grond, en er is precies genoeg ruimte tussen de dikke wortels voor mijn smalle postuur. Als ik hier lig, voelt het alsof de boom mij in zijn armen neemt. Ik stel me voor dat het zo zou voelen als je moeder je omhelst.

Die voorstelling is alles wat ik heb, want ik heb maar weinig herinneringen aan mijn ouders. Ik herinner me dat ik veel in het bos heb gespeeld. En ik herinner een grote grijze hond, die er voor zorgde dat ik niet in een greppel viel of in een te hoge boom klom en die, hoe ver ik ook afdwaalde, er altijd voor zorgde dat ik weer thuiskwam.

Maar dat is lang geleden.

Mijn laatste herinnering aan die tijd is in het bos. Met stenen en bladeren was ik een fort of een kasteel aan het bouwen, terwijl mijn hond lag te soezen in de zon, toen er een hard geluid klonk. Een geluid als onweer. Ik weet nu dat het geen onweer was, want de lucht was die dag helderblauw. Een mooie zonnige dag. Maar ik was toen een jaar of vijf en wist niet beter. Ik rook de scherpe kruitgeur op hetzelfde moment dat mijn hond zijn bovenlip grommend optrok. In een flits greep hij me bij mijn kraag en bracht me naar een holle boom waar ik vaak verstoppertje speelde. Hij duwde me naar binnen en rende weg.

Weken later vond een groep wandelaars me, verwilderd en vuil, zwerfend in het bos. Ik heb mijn hond en mijn ouders nooit weer gezien.

Daarna ging ik van het ene pleeggezin naar het andere. Een dag na mijn zeventiende verjaardag, stapte ik in een bus en kwam niet meer terug.

Een jaar lang reisde ik van plek naar plek. Ik verdiende mijn geld met allerlei verschillende klusjes en baantjes, en de rest stal ik bij elkaar.

Ik ben een goede dief. Ik ben voorzichtig en steel alleen wat ik nodig heb; voornamelijk kleding. Mijn doelwitten zijn meestal de grote concerns, zoals Walmart. Het is gewoon een kwestie van uitzoeken hoe de beveiliging werkt en daarna moet ik mijn zenuwen in bedwang houden. Als je zonder emoties door het leven gaat, is dat niet moeilijk.

Op mijn negentiende heb ik mijn school doormiddel van een thuis cursus afgemaakt en me aangemeld bij het Adams State College in Alamosa, Colorado.

Leren is gemakkelijk voor me. Ik ben niet dom. Ik wil niet de rest van mijn leven op de straat leven en om geld bedelen, of gedwongen worden te stelen. Niet dat ik er problemen mee heb om te stelen, maar ik wil mijn eigen keuzes maken. Dus leer ik een vak.

Omdat ik goede cijfers haal, doen de docenten er meestal niet moeilijk over als ik eens een les mis, wat me veel tijd voor mezelf geeft. Waarschijnlijk missen ze me niet eens, want ik zit altijd achter in de klas en ik houd me stil.

Van tijd tot tijd ben ik gedwongen om interactie te hebben met mijn medestudenten. Al is het alleen maar om ze te vertellen dat ik niets met ze te maken wil hebben. Ik kan me niet interesseren voor hun conversaties. Elke futiele gebeurtenis behandelen ze alsof dat het einde van de wereld is. Het kan me niet schelen dat blauw het nieuwe zwart is, emo het nieuwe hip, en mangorose de enige lippenstiftkleur waarmee je je op campus kunt vertonen.

Ik hoor nooit ergens bij. Ik wil hen niet en zij willen mij niet. Op een paar uitzonderingen na: Colette, Patrick, Debra en Herman.

Hoofdstuk 3

De tribune van het sportveld is een goede plek om huiswerk te maken. Als je bovenin zit, heb je een goed uitzicht zodat je niet verrast kunt worden door gezelschap dat je niet wilt hebben. Bovendien is er volop frisse lucht, iets waar ik veel waarde aan hecht.

Vandaag heb ik pech. Het is een zonnige dag, wat veel mensen naar de openlucht van de tribune heeft gelokt, waardoor ik moet zoeken om een plekje waar ik voldoende privacy heb. Dat is ook de reden dat ik nog steeds op het veld loop als het footballteam voor de training het terrein op komt.

Herman, de fullback van het team, komt op een drafje naar me toe. Ik doe net alsof ik hem niet zie en been naar de uitgang van het veld. Ik ben niet snel genoeg, want halverwege haalt Herman me in. Achteruit joggend gaat hij voor me lopen. ‘Hey Quirina. Kom je naar de training kijken?’

‘Nee,’ zeg ik kortaf.

Hij laat zich niet ontmoedigen. Hij is wel erger van mij gewend. Waarschijnlijk is hij zelfs een beetje aangemoedigd door het feit dat ik antwoord geef.

‘Maar je bent hier wel,’ zegt hij met een uitdrukking op zijn gezicht alsof hij zichzelf heel slim vindt.

Herman is niet de meest intelligente student op school. Hij is ook niet voor niets de fullback. Een meer gecompliceerde rol is voor hem niet haalbaar. Zijn taak is het tegenhouden van het verdedigende team zodat de man met de bal er langs kan. Wel moet ik eerlijk toegeven dat hij een goede fullback is. Je moet van goeden huize komen om Herman op het veld te passeren. Maar dat heeft meer met zijn fysieke gesteldheid te maken dan met zijn IQ. De enige reden dat hij hier nog naar school gaat, zijn de enorme hoeveelheden geld die zijn vader tegen de school aan slingert. Herman komt uit een van de rijkste families uit de regio. Zijn vader heeft een toppositie bij een vooraanstaand communicatiebedrijf. Een heel goedbetaalde toppositie.

Maar hersens zijn nu eenmaal niet te koop.

Hij staat plotseling stil. Als ik niet tegen hem aan wil lopen, ben ik gedwongen om ook te stoppen. Een briesje veegt mijn zwarte haar uit mijn gezicht zodat hij mijn boze frons kan zien. Hij slikt.

De rest van het footballteam verzamelt zich om ons heen en kijkt geïnteresseerd toe. Er wordt fluisterend gespeculeerd over de uitkomst van

de confrontatie. ‘Ze breekt zijn neus,’ hoor ik iemand zeggen. ‘Of zijn pols,’ zegt een ander. Achter in de groep fluistert iemand dat ik hem zijn ballen op laat eten. Hij schuifelt weg achter de rug van een ander als ik naar hem kijk.

Ik draai me om en banjer dwars tussen de teamleden door. De jongen die dacht dat ik Herman zijn neus zou breken, maakt een onelegant huppeltje om me uit de weg te gaan. Hij heeft een goede reden voor zijn haast. Hij heeft ervaring met gebroken neuzen. Ik heb hem die ervaring bijgebracht. Toen ik net op het ASC was gekomen, wilden ze een reactie aan me ontlokken door me in een hoek te drijven. Drie gebroken neuzen, twee blauwe ogen, een ontwrichte schouder en enkele knietjes later, was ik definitief van hun lijstje met slachtoffers af. Ik ben niemand's prooi.

Bij het hoofdgebouw van het ASC ga ik aan een leeg picknickbankje zitten en begin te lezen. Ik zit middenin een boek over de beginselen van de filosofie. Vooral het de twijfel aan de realiteit van de wereld boeit me. Hoe kun je weten wat echt is en wat zich enkel in je hoofd afspeelt? Is de werkelijkheid van de ene persoon de werkelijkheid van de ander? Ik weet dat ik heel anders tegen de wereld aankijk dan de mensen om me heen. Of leven we allemaal in een andere werkelijkheid en dus in een andere wereld? Boeiende materie.

Colette komt tegenover me zitten. ‘Hey Quirina! Hoe ‘st?’ Ze klinkt vrolijk. Colette klinkt altijd vrolijk, terwijl ze er allesbehalve vrolijk uitziet. Ze is de belichaming van de gothic-punk lifestyle. Haar kledingkeuze is dramatisch. Het is een en al donkere kleuren met felle accenten, zwart kant en geveterde tops. Maar het is niet alleen haar kleding. Elk deel van haar lichaam waar een gaatje in kan, heeft ze gepierced. Toen daar geen ruimte meer voor was, is ze begonnen met een verzameling tatoeages. De versieringen van haar lichaam financiert ze met haar baantje als vakkenvuller bij de supermarkt. Iedere week laat ze een klein stukje van haar huid beschilderen.

Ze heeft haar haren gitzwart met blauwe strepen geverfd, in navolging van mijn haar dat zo zwart is dat het in het maanlicht een beetje blauw lijkt te zijn. Ze weigert te geloven dat het mijn eigen haarkleur is en beschuldigt me ervan dat ik haar gewoon niet wil vertellen wat ik heb gebruikt om het zo te krijgen.

Het kan me niet schelen. Ze mag denken wat ze wil.

Achter haar enorme bril heeft ze haar grote blauwe ogen met zwart en paars omrand. Ook hiermee probeert ze me te imiteren. Mijn ogen zijn zo donkerpaars dat ze in het donker zwart lijken te zijn.

Op een rare manier voelt Colette zich met mij verbonden, omdat we allebei buiten de massa vallen. Allebei op een heel andere manier, maar toch hetzelfde.

Ik tolereer haar. Ze is me niet tot last en soms is ze zelfs nuttig. Ze doet een goede imitatie van mijn schaduw. Alleen is mijn schaduw stil. Colette is dat bijna nooit.

Patrick en Debra komen schoorvoetend aan het andere eind van het picknickbankje zitten. Patrick is een lange, nog wat slungelige, jongen die wat meer massa nodig heeft. Zijn lichaam hangt in die ongemakkelijke periode tussen het kind dat hij was en de man die hij moet worden.

Hij heeft veel aandacht voor zijn studie. Zoveel, dat hij vorig jaar verdiept in zijn studieboek bijna voor de bus was gestapt. Aan zijn jas heb ik hem terug op de stoep getrokken voordat de bus hem kon scheppen.

Patrick meende daarna dat hij me iets verschuldigd was. Hij bracht me bloemen waar ik niets mee kon, nodigde me uit voor etentjes waar ik niet naartoe wilde en bewaarde zitplekken voor me op plekken waar ik niet ging zitten. Tenslotte heb ik hem in niet mis te verstane bewoordingen duidelijk gemaakt dat ik zijn attenties niet op prijs stelde en dat hij bij me uit de buurt moest blijven. Zijn gekwetste puppyogen gaven me bijna een schuldgevoel. In de dagen daarna zat Colette regelmatig met hem te praten. Ik weet niet wat ze tegen hem gezegd heeft, maar de gekwetste blik was daarna uit zijn ogen verdwenen. Van één volger ging ik ongewild naar twee.

Debra was er zomaar ineens ook bij. Ze was voorheen vaak het mikpunt van spot door de 'brave meisjes kleding' die ze altijd draagt. Ze is het toonbeeld van de onschuldige maagd. Er werd veel achter haar rug om gegiecheld en de jongens maakten vaak vulgaire opmerkingen over haar maagdelijkheid. Het stoorde me, voornamelijk omdat ik zelf ook nog maagd was, wat ik nu nog steeds ben.

Debra liep met haar lunch door de kantine, toen ik hoorde hoe een groepje jongens weddenschappen afsloten over wie haar het eerst uit haar kleren kon krijgen. Ik luisterde er geïnteresseerd naar. Mijn week was op zijn zachtst gezegd nogal saai geweest. Mijn motor deed het vaker niet dan wel, waardoor ik nergens naartoe kon gaan. En geld om iets leuks te doen had ik niet. Mijn spanning moest ik dus uit mijn omgeving zien te halen.

‘Ik durf te wedden dat ik haar na een etentje al op haar rug heb,’ schepte een breedgeschouderde jongeman op. ‘Ze is waarschijnlijk al lang blij dat ze wat aandacht krijgt.’

‘Ik weet het niet,’ zei een blonde jongen. ‘Ik denk dat ze iemand is van de drie afspraakjes regel. Pas als ze drie keer met je uit is geweest, mag je in haar broekje komen.’

‘Ha! Die weddenschap staat!’ riep de breedgeschouderde jongeman. ‘Dat bloempje zal ik wel plukken.’ Met een zelfvoldane blik keek hij naar Debra. ‘Al moet ik haar er voor vastbinden.’ De laatste woorden zei hij zo zacht dat zijn vrienden het niet hoorden, maar ik verstond het prima, ook

al zat ik twee tafels verder. Mijn oren zijn altijd al eng goed geweest.

‘We willen wel een bloed bevlekt slipje zien als bewijs,’ eiste een derde jongen van het groepje, terwijl ik mijn tanden in een appel zette. Een lekkere appel. Ik had wel minder lekkere appels gehad.

De breedgeschouderde jongeman knikte vol zelfvertrouwen. ‘Let maar eens op hoe ik dit varkentje was.’ Hij rechte zijn schouders en liep naar Debra toe. Ik nam een tweede hap van mijn appel en gooide hem weg. Recht tegen de slaap van de breedgeschouderde jongen. Met een dreun ging hij neer.

Ik had wel eens lekkerder appels gehad.

Hoofdstuk 4

Het eerste uur na de lunch is biologie. Ik staar voor me uit en wens dat de lessen op een buitenlocatie worden gegeven. Het is nu nog mooi weer en ik ben zoveel liever buiten, dan hier opgesloten te zitten in een muffe zaal.

De docent is er nog niet. Ik overweeg om de rest van de lessen van vandaag over te slaan, als Colette iets in mijn oor zoemt. Ik worstel mijzelf uit mijn mentale afwezigheid om te horen wat ze te zeggen heeft. Die moeite neem ik voor de meeste mensen niet, maar Colette is nuttig.

Soms.

‘Moet je kijken,’ mompelt Colette bijna eerbiedig. Ze staart met grote wijmmelogen naar de ingang van de zaal.

Vanuit mijn ooghoeken zie ik dat bijna iedereen die kant uit kijkt. Elk paar ogen in de zaal staart naar de deur. Ik word nieuwsgierig en ik kijk ook. Voor het eerst reageer ik zoals iedereen reageert, want ook ik staar naar de man die de zaal in is gelopen.

Ik vind het onmogelijk om zijn leeftijd te schatten. Te oordelen naar zijn gezicht zou hij begin twintig kunnen zijn, maar zijn ogen zijn te wijs, te gehard voor iemand van die leeftijd. Zijn haren zijn roodbruin en ondanks dat ze met een brede leren band losjes in zijn nek in bedwang worden gehouden, zit het een beetje wild. Hij is lang en krachtig gebouwd. Hij is ook knap. Niet klassiek knap of mooi, zoals een fotomodel, maar op een ruige, wilde, aantrekkelijke manier knap.

En gevaarlijk.

Je leest het zo vaak in die goedkope romannetjes, dat de man van je dromen de kamer binnen komt wandelen en er gevaarlijk uitziet. Vervolgens wordt er een Brat Pitt beschreven die een huurmoordenaar speelt. Of een kerel in een film die, nadat hij voor zijn ogen zijn gezin uitgemoord heeft zien worden, alle daders op gruwelijke wijze om het leven brengt en aan het einde van het verhaal de held van de dag is.

Die mannen zijn vergeleken met deze man niets meer dan onschuldige muisjes. Als een moordenaar een grote rode knop heeft waar op staat: 'Niet op drukken, want dan gaat het mis', dan heeft deze man de lichtste tiptoetsen die al reageren als jij je vinger er te dichtbij houdt. Hij is op de meest primitieve manier gevaarlijk.

Ik kijk om me heen. Overal waar hij langs loopt, is de aandacht op hem gevestigd. Elk meisje kijkt bewonderend, verlangend. Elke jongen is op zijn hoede. Ze houden hem allemaal met een scheef oog in de gaten, zoals je een wild dier in de gaten houdt. Wel zo onopvallend mogelijk, want als je hem recht in de ogen kijkt, dan zou hij jou ook wel eens op kunnen merken. En wat als dat wilde dier dan besluit om zijn koers te verleggen

en zijn aandacht op jou te richten? Nee, dergelijk gevaar houd je angstvallig, maar onopvallend in de gaten, hopen dat je onopgemerkt blijft. En als het gevaar voorbij is, dan zucht je opgelucht. Weer een dreiging overleeft.

Dezelfde instinctieve reactie zorgt ervoor dat vrouwen naar hem togetrokken worden. Dit is duidelijk een alfamannetje. En alfamannetjes zorgen voor sterke nakomelingen. Deze alfaman zou jou zonder twijfel effectief kunnen beschermen tegen alles en iedereen die jou kwaad wil doen. Als je hem ertoe zou kunnen verleiden om dat te willen.

Niet dat deze gedachten bewust zijn. De meeste mensen reageren instinctief. Een overblijfsel van hun tijd als holbewoners, toen ze nog dichter bij de natuur stonden. Toen ze nog met haar samenwerkten in plaats van haar probeerden te temmen.

Inderdaad, ik zeg *ze* en *hun*. Afgezien van een enkel zwak moment voel ik me niet verbonden met deze mensen. Met geen enkel mens wat dat betreft. Ik voel me veel meer verbonden met dieren dan met het menselijk ras.

De rijen stoelen zijn trapsgewijs omhoog geplaatst. Ik zit bijna helemaal bovenin. Hier heb ik een goed overzicht van de zaal en kan ik hem rustig bekijken. Ik zit altijd rechtsboven in de zaal. Het is een plek waar ik onopgemerkt kan blijven terwijl ik toch binnen een redelijk bereik van de uitgang zit. Het is een hoek waar docenten vaak niet kijken.

Hij is geen docent.

Hij blikt naar boven en kijkt me recht aan. Onwillekeurig trekt er een huivering door mijn lichaam. Zijn ogen zijn groen. Bosgroen. En ze lijken dwars door mijn schedel te kijken, recht in mijn hoofd en ziel. Alsof hij me kent. Alsof hij weet wat mij beweegt, wat mij treurig maakt en waar ik blij van word. Alsof hij weet waar mijn kracht en waar mijn zwakheden liggen.

Zijn ogen die mij zo intiem aankijken, voelen als een inbreuk op mijn privacy. Een aanval op mijn zorgvuldig gecultiveerde persoonlijke afstand die ik tot de mensen bewaar. Ik kijk hem dan ook boos aan om elke poging tot toenadering te ontmoedigen. In gedachten verorden ik hem uit mijn hoofd.

Met een verraste blik trekt hij zijn hoofd naar achteren alsof ik hem met mijn boze blik heb geslagen. Hij staart me nog even nieuwsgierig aan voordat hij zich van me afwendt.

De docent is inmiddels ook gearriveerd. Hij praat kort met de roodharige man die daarna achter het bureau plaatsneemt en zijn aandacht op een stapel papieren richt. De rest van de les kijkt hij me niet weer naar me.

Dat weet ik, omdat ik wel steeds zijn kant op gluur. Ik kijk hoe hij verschillende papieren sorteert, hoe hij stukken leest en hier en daar er iets

bijschrijft.

Het is niet dat ik belangstelling voor hem heb als man. Ik heb niets op met mannen. Mannen zijn net als honden. Als ze goed worden opgevoed en getraind, heb je er hun hele leven goed gezelschap aan. Als je ze niet goed socialiseert, of je maakt een potje van de opvoeding, dan blijven ze voor de rest van hun leven een bron van irritatie.

Maar ik moet toegeven, hij is beslist géén hond.

Zijn spieren zijn duidelijk te zien onder het shirt met lange mouwen dat hij draagt. Iedere keer als hij zijn armen of schouders beweegt, rekken ze de stof tot het uiterste op. De bewegingen doen me denken aan een harmonieuze symfonie uitgevoerd door een talentvol orkest. Terwijl hij door een paar papieren bladert, speelt een vaag glimlachje om zijn lippen. Fascinerend.

Ik richt mijn aandacht weer op de docent, Dr. Miller. Een iets gezette man met grijs haar en een brilletje dat altijd van zijn neus af wil glijden. De les van vandaag gaat over roofdieren, een onderwerp dat me danig interesseert. Hoewel ik nog niet precies weet wat ik wil gaan doen als ik een diploma op zak heb, weet ik wel dat ik met dieren wil werken. Misschien een praktijkbioloog of onderzoekster. Als het me maar me uit de buurt van mensen en in de buurt van dieren brengt.

De volgende dag ga ik niet direct naar college. Ik neem de tijd om mijn tekeningen van de vorige week uit te werken met houtskool, zodat ik ze kan verkopen aan de plaatselijke galerie, de Fireworks Galerie. Jim, de eigenaar, heeft zich nooit wat aangetrokken van mijn gebrek aan interactie. Hij neemt me zoals ik ben. En nog belangrijker, hij koopt mijn tekeningen.

‘Ze zijn weer goed geslaagd, Quirina,’ complimenteert hij mijn werk. ‘Maar ik blijf het zeggen, als je in kleur zou beginnen te werken zou het nog beter kunnen zijn. Er zou meer leven in je werk mogen zitten.’

Jim is altijd eerlijk. Iets wat ik wel kan waarderen. Al zo lang ik hier kom, vertelt hij me zonder poespas wat hij goed vindt en wat niet. Al even lang probeert hij me met kleur te laten werken. Maar ik kan niet werken met wat ik niet zie. Ik zou best tinten van rood, bruin en groen in mijn werk kunnen verwerken, maar ik weet dat hij dat niet bedoelt. Hij wil niet de kleur zien, maar de passie van de kleur. De toegevoegde emotie.

Jammer.

Jim betaalt me uit en zet de tekeningen in de etalage.

Op mijn weg naar buiten loop ik bijna tegen een vrouw aan die woest de steeg naast de galerie in kijkt. Ze werpt mij een net zo woeste blik toe en mompelt iets over de jeugd van tegenwoordig en dat niemand meer uitkijkt waar ze lopen. Ik negeer haar zoals ik alle mensen negeer.

Ik ga terug naar het ASC om de laatste les op mijn rooster bij te

wonen: de les van Dr. Miller. Het is de enige les die ik niet wil missen. Ik neem plaats op mijn gebruikelijke plek met Colette naast me, met daarnaast Patrick en Debra.

Dr. Miller komt haastig binnen. Hij is laat en het maakt hem nog verstrooider dan hij normaal al is. Bij de lessenaar aangekomen, beklopt hij al zijn zakken. Ik hoor hem mopperen over ‘die verhipte bril’. Met een gefrustreerde beweging veegt hij over zijn kalende schedel waardoor zijn brillette, die op zijn hoofd zat, met zacht gekletter op de vloer valt. Dr. Miller kijkt om en laat een verheugd geluid horen. Colette giechelt. Hij raapt zijn bril op en positioneert deze op zijn neus.

De man met het roodbruine haar komt de zaal in. Zodra hij binnen is, werpt hij een blik omhoog en kijkt me recht aan. Mijn hart slaat een slag over. Niet van plan om te laten merken wat voor effect hij op me heeft, kijk ik terug en negeer mijn overenthousiast kloppende hart. Tot ik me realiseer dat ik iets... voel. Is deze man daar de oorzaak van? Hij wendt zijn blik af, overhandigt Dr. Miller een stapel paperassen en verlaat de zaal.

De volgende dag praat de hele school over de aanwezigheid van de nieuwe medewerker van Dr. Miller. Ik hoor dat zijn naam Medard Lycan is. Hij is bioloog, met als specialisatie wolven. Hoewel niemand eerder van hem heeft gehoord, en hij nooit iets heeft gepubliceerd, garandeert Dr. Miller dat Medard Lycan de onbetwiste wolvenexpert is. De geruchten gaan dat hij een expert is geworden, doordat hij een jaar in de Rockies tussen de wolven heeft geleefd.

Het populaire vermoeden over zijn privé leven is dat hij vrijgezel is, hoewel niemand daar de feiten over weet. Ook zijn leeftijd is aan speculatie onderhevig. Het varieert van vijftientwintig tot vijfenvijftig jaar, waarbij de meiden hem jonger schatten dan de jongens.

Wat wel een feit blijkt, is de lezing die hij later deze week gaat geven. Een lezing over wolven. Een lezing die ik niet van plan ben om te missen.

Alleen omdat het onderwerp me interesseert natuurlijk. Het heeft niets te maken met de man die hem geeft. Helemaal niets.

Ik zorg ervoor dat ik niet een van de eersten ben die de zaal binnenkomt, maar ook niet de laatste. Dat zijn altijd de mensen die opgemerkt worden. Iedereen weet altijd wie er als eerste al zit en wie er als laatste binnen komt struikelen terwijl de rest al klaar zit voor de les.

Mijn gebruikelijke plek is tot mijn ergernis al bezet, dus ben ik gedwongen om in een rij ergens midden in de zaal te gaan zitten. Ik kies de meest rechtse stoel en zak onderuit.

Colette is al halverwege de trap als ze zich plotseling realiseert dat er iemand anders op mijn plek zit. Ze tuurt door de zaal om me te zoeken.

Omdat ze me net voorbij is gelopen, kan ze me niet vinden. Ik hoef me niet eens uit te rekken om een rukje te geven aan haar jas. Ik weet niet waarom ik dat doe. Dit was mijn kans om een keer zonder het gezelschap van Colette een les te volgen, maar vreemd genoeg heb ik daar geen behoefte aan.

Colette zorgt ervoor dat ook Patrick en Debra ons kunnen vinden op onze ongebruikelijke plek.

Ik houd de ingang van de zaal scherp in de gaten. Het is bijzonder druk vandaag. Blijkbaar zijn er veel studenten die willen horen wat Medard Lycan te vertellen heeft. Zou het zijn vanwege de geruchten dat hij tijd tussen de wolven heeft doorgebracht? Of omdat hij er uitziet alsof hij heel goed begrijpt hoe roofdieren in elkaar zitten?

Ik weet al dat hij er is, voordat hij door de deur loopt. Hij verandert de atmosfeer om hem heen die als een rimpeling door de zaal trekt, net zoals zeewater zich van het strand terugtrekt voordat de golf komt. Gemurmel trekt als een rimpeling door de zaal.

Hij legt zijn papieren op het bureau en kijkt me recht aan. Hij kijkt de zaal niet rond en hij kijkt ook niet eerst naar de plek waar ik de vorige keren zat. Hij kijkt rechtstreeks naar de plek waar ik nu zit, alsof hij weet waar ik ben. Alsof hij bewust naar mij kijkt. Mijn hart slaat een slag over.

Hij wendt zijn blik af en neemt plaats achter de lessenaar. ‘Goedemorgen. Mijn naam is Medard Lycan.’

Bij het horen van zijn stem kan ik alleen maar naar hem staren. Het geluid is diep en laag, alsof het onder uit zijn buik komt. Ik kan het bijna voelen.

‘In aanvulling op de lessen van Dr. Miller zal ik een aantal lezingen geven over de wolf. Ik zal ingaan op hun sociale leven en de manier waarop ze met elkaar communiceren, hoe ze jagen en aan welke prooi ze voorkeur geven. En we zullen een lezing besteden aan de voortplanting en de welpen.’ Bij het onderwerp voortplanting laat hij zijn ogen even over me heen glijden. Te kort om met zekerheid te kunnen zeggen dat hij er iets mee bedoelt, maar lang genoeg om me een ongebruikelijk gevoel in mijn onderbuik te geven.

‘Vandaag wil ik een portret schetsen van de wolf,’ gaat hij verder. ‘Waar denken jullie aan als je aan een wolf denkt?’

Vooraan steekt iemand zijn hand omhoog en Medard knikt de jongeman toe.

‘Aan een roofdier.’

‘Uiteraard,’ zegt hij droog. ‘Wat nog meer?’

‘Sterk en wild,’ doet een jongedame in het midden van de zaal een duit in het zakje.

Hij knikt goedkeurend.

‘Rovers,’ zegt een donkerharige jongen.

Medard fronst. ‘Waarom zeg je dat?’

De jongen deinst naar achteren. Een beetje aarzelend omdat hij zijn opmerking moet verdedigen, legt hij het uit. ‘Roofden ze vroeger niet de dieren van de boeren? Zijn het niet opportunisten?’ Met elk woord dat uit zijn mond komt, lijkt hij een beetje te krimpen onder Medard zijn blik. Hij kijkt de jongen niet kwaad of afkeurend aan, maar ook niet vriendelijk. Hij kijkt alsof het tijd is voor de jongen om heel, heel voorzichtig te zijn.

‘Wolven zijn inderdaad opportunisten,’ zegt Medard. ‘Maar hun slechte reputatie komt voor een groot deel door onbegrip en miscommunicatie. Het instinct van de wolf is gericht op overleving. Hij zal zichzelf en zijn roedel niet laten verhongeren door een menselijk begrip van mijn en dijn.’ Hij kijkt van de jongen weg waarop die opgelucht zijn adem laat ontsnappen.

Medard kijkt door de zaal. ‘Wat nog meer?’

‘Roedeldieren,’ zegt Debra bedeesd, nauwelijks luid genoeg om een rij verder gehoord te worden. Maar Medard hoort het en knikt goedkeurend. ‘Inderdaad, de roedel is heel belangrijk voor wolven. Ze zijn monogaam en passen goed op hun familieleden en geliefden.’

Een blondine met felroze nagellak steekt haar hand op. ‘Wrede dieren. Menseneters.’ Ze huilt gespeeld. ‘Brrr, je moet ze 's nachts niet tegenkomen.’

Ik frons naar de blondine. Bitch. Duidelijk een wolvenhater. Wat heeft ze hier dan te zoeken?

‘Ben je dat met haar eens?’

Ik schrik als ik me realiseer dat Medard het tegen mij heeft. Hij kijkt me geïnteresseerd aan. Ik voel me voor het blok gezet en dat maakt me opstandig, maar mijn behoefte om mijn mening te geven overheerst. ‘Wolven zijn intelligent, trots en onafhankelijk. Ze zijn elegant en fascinerend en uitermate sociaal binnen hun roedel. Ze zijn niet wreed, maar instinctief en gebrand op overleving.’ De hele zaal is stil en ik voel Colette, Debra en Patrick naar me staren. Het is de langste monoloog die ik heb gehouden sinds ze me kennen.

De glimlach die Medard me schenkt is onbetaalbaar. Hij deelt mijn mening en dat gevoel van delen is bijna tastbaar. Dan is het moment voorbij en richt hij zijn aandacht op iemand anders. Een jongen op de tweede rij houdt zijn hand in de lucht. ‘Zijn wolven net zo intelligent als honden?’

Boosheid flitst kort in Medard zijn groene ogen. ‘Wolven zijn intelligenter dan honden. Wolven hebben gemiddeld 50 cm³ meer schedelinhoud dan honden. Wolven en honden liggen net zo ver uit elkaar als mensen en apen.’

Zijn stem klinkt niet kwaad. Niet echt, maar tegen de tijd dat Medard is uitgesproken, lijkt de jongen tien centimeter gekrompen. Fascinerend.

Deze eerste vijftien minuten heb ik al heel wat geleerd. Medard Lycan heeft een kort lontje, maar een heel strakke controle over zijn zelfbeheersing. Hij houdt van wolven en wil geen negatief woord over ze horen. Vooral niet van mannen. Ik voel me niet te beroerd om de vrouwelijke helft voor mijn rekening te nemen. Tussen hem en mij kunnen we ze wel aan.

Medard zijn mondhoeken trekken omhoog terwijl hij zich afwendt om de diaprojector aan te doen. Ik weet niet wat hem zo amuseert. Ik zou het wel graag willen weten. In zijn hoofd zou ik wel een kijkje willen nemen.

De rest van de les laat hij verschillende wolven zien in hun leefomgeving, variërend van de kleine roodbruine wolf in Ethiopië, de grote witte wolf uit noordelijk Europa en Azië tot de sterke, grijze wolf die ook in de Rockies voorkomt.

Het uur vliegt voorbij. Al voor het einde van de les weet ik dat ik me wil specialiseren in wolven. In welke hoedanigheid dat zal zijn, heb ik nog niet besloten, maar dat het met wolven moet zijn, is een feit.

We hebben nog 5 lezingen tegoed van Medard. Ik vang zijn blik voordat ik de zaal uitloop. Een warme rilling trekt over mijn rug. School is nog nooit zo interessant geweest.

Hoofdstuk 5

Onderweg naar mijn slaapboom, kom ik langs een groepje jongeren die met skateboards stunts aan het uithalen zijn, op speciaal daarvoor aangelegde hellingen. Terwijl ik langs hen loop, joelen ze naar me. Ik voel me niet aangesproken. Ze joelen naar elke meid die langskomt, ongeacht of ze mooi of lelijk is.

Een joch van een jaar of zestien wil zijn maten laten zien hoe stoer hij is en komt met zijn skateboard recht op me af. Hij verwacht ongetwijfeld dat ik opzij spring.

Maar ik spring niet opzij. Hij heeft pech. Dit is een spelletje waar ik veel beter thuis in ben dan hij.

Het joch weifelt maar kort voordat hij zijn richting een fractie aanpast, zodat zijn koers vlak langs me heen komt te liggen. Het valt me tegen dat hij zo snel al opgeeft. Op het laatste moment stap ik ook opzij, zodat hij ongewild weer recht op me afkomt. Zijn ogen worden groot van schrik en hij probeert uit te wijken. Hij verplaatst zijn gewicht op het board en zet een scherpe bocht in. De achterkant van de board schuurt over de straat en de jongen verliest zijn evenwicht. Hij valt plat op zijn achterste. Zijn helm komt met een krakend geluid in contact met het asfalt. Kreunend rolt hij zich op zijn zij en wrijft over zijn staartbeentje. Ik zet mijn voet op het skateboard om te voorkomen dat hij verder rolt en wip hem aan de achterkant omhoog zodat ik hem vast kan pakken.

Neerkijkend op het joch, wacht ik op de reactie van zijn maten. Zullen ze boos worden? Zullen ze me te grazen willen nemen?

De grootste jongen van de groep stapt naar voren. ‘He! Kun je daar ook wat mee?’ roept hij, wijzend naar het skateboard in mijn handen. Ik kijk op het ding neer. Vier wieltjes en een plank. Hoe moeilijk kan het zijn?

Ik slinger het ding onder mijn arm en loop op de groep af. Ze stappen grijnzend voor me aan de kant en maken een pad voor me vrij naar iets wat er uitziet als de helft van een grote buis die in het middenstuk uitgerekt is. Met een aanloopje spring ik er bovenop. Ik heb ze hier wel vaker bezig gezien. Het ziet er niet moeilijk uit.

Ik zet de board op de rand van de constructie en ga erop staan, hem in evenwicht houdend met mijn gewicht. Simpel genoeg. Door mijn gewicht naar voren te verplaatsen glijdt de board naar beneden. Iets door mijn knieën gezakt, zorg ik ervoor dat ik genoeg snelheid krijg om aan de